

Ross & Hartman
Doodskopvlinder

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Proloog

Het is lang geleden dat Adam Kaplan bang was. Maar nu is hij het. Doodsbang. Hij rilt over zijn hele lijf en hij zou willen schreeuwen, maar elk geluid kan hem verraden. Zijn longen vullen zich met lucht zo warm als de woestijnwind twintig jaar geleden in een rotsspleet waarin hij letterlijk muurvast zat. In zijn brein weergalmt het geschut van Hamas-strijders. Wat waanzin is, want dit is Gaza niet en het enige wat hij echt hoort is het monotone gezoem van een ventilatiemotor.

Het doet niets af aan zijn angst.

Meter voor meter schuift hij op zijn buik vooruit als een rups door een eindeloze, te nauwe cocon en negeert de pijn in zijn lies die door het pistool wordt veroorzaakt. Het lijkt of hij zich al uren door het donkere buizenstelsel wringt, maar er is nog geen kwartier voorbij sinds hij de man in de tuin doodde.

Ergens klinkt gelach en hij verstijft als de hoge gil van Vera weergalmt. De woede golft in hem omhoog en verdringt zijn angst. Hij kromt zich in een bocht van bijna negentig graden. Achter een ventilatierooster schijnt een vage bundel licht. Hij hoort een man praten, een nasale stem, Engels met een zwaar accent.

‘Geconcentreerd zoutzuur, Fräulein von Löwenstein. Anorganisch zuur, corrosief. Het wordt gebruikt om staal mee te reinigen.’

Hij verbijt de pijn in zijn borstkas en schuift voorzichtig verder, nog verder tot hij bij het rooster is en zicht heeft op de ruimte onder zich.

‘Ik bewonder uw moed, Fräulein von Löwenstein, maar ik vrees dat die u niet zal helpen. Net zomin als uw collega’s dat nog zouden kunnen. Waar zijn ze, wanneer u ze het hardst nodig heeft?’

Vera ligt onder een felle lamp op een metalen tafel, naakt, haar polsen in klemmen, haar benen wijd uit elkaar in beugels. Weerloos. Felrode vlekken op haar huid. Ook zonder de geur van een brandende sigaret te ruiken weet hij waardoor ze zijn veroorzaakt. Links van haar staat een man, een silhouet buiten het licht. O, Vera, lieve Vera. Fuck. Zijn linkerhand tast naar het pistool in zijn broeksband maar hij kan er niet bij. Zijn mes. Zinloos, hij heeft geen enkele ruimte om het te werpen en dan nog.

De stem klinkt opnieuw.

‘U weet dat u gaat sterven. Elk mens hoopt dat zijn dood snel en pijnloos zal zijn. Die van u zal genadig zijn als u hun namen noemt, maar langdurig en uiterst pijnlijk wanneer u volhardt in uw zwijgen. De keuze is aan u.’

Met een schok realiseert hij zich dat hij de stem herkent. De stem van een van de mannen die enkele maanden geleden een aanslag wilden plegen tijdens de Nucleaire Top in Den Haag.

‘Ik heb al gezegd dat ik ze niet ken.’ Vera moet helse pijn lijden, maar ze oogt kalm.

‘U liegt. U dineerde vanavond met de man met de blauwe ogen.’

Met mij, denkt Adam en hij vervloekt zichzelf dat hij niet in de gaten heeft gehad dat ze gevolgd moeten zijn. Nu zijn ogen wennen aan het licht ziet hij ook andere silhouetten, twee. Drie. En dan ook het licht dat weerkaatst op een injectienaald die omhoog wordt gehouden.

‘Ik geef u tien seconden. Kort maar lang genoeg om te beseffen wat er in uw lichaam gebeurt wanneer het zuur bij u wordt ingespoten. Tien... negen... Wat zei je ook alweer, mijn vriend, wat gaat de dame precies voelen? Iets dat lijkt op levend verbranden?’

Iemand lacht, cynisch en hard, en zegt iets wat Adam niet verstaat.

Zijn blik is gericht op de hand die de injectienaald vasthoudt, en in een flits ziet hij het magere gezicht van een man met zwart, sluik haar en donkere ogen die zich bukt in het licht en de naald tussen Vera’s dijen steekt.

Zoutzuur. Maffia? Of Russen. Vanwege het oosterse accent, vanwege de lach. Adam huivert. Russen. Genadeloos. Ze zullen haar altijd doden, ook al geeft ze hun zijn naam en die van Charles.

‘Maakt u zich geen illusies, Fräulein... Zeven...’

Terwijl de nasale stem meedogenloos aftelt, lijkt Adams borstkas te worden geplet als hij zich op zijn rug probeert te draaien.

‘Ik ken ze niet,’ zegt Vera. ‘Ik heb het u al gezegd, u moet mij met een ander verwarren. Ik werk voor de NAVO, ik zet mij in voor de vrede en...’

De man onderbreekt haar. ‘Ik vergis mij nooit. U heeft samen met de man met de blauwe ogen twee van onze broeders gedood. Vier...’

In een uiterste inspanning, de pijn verbijtend, lukt het hem eindelijk zijn pistool te pakken. Hij ademt een paar keer geconcentreerd in en uit om zichzelf onder controle te krijgen.

‘Ik weet niet wie u bedoelt.’ Vera’s stem klinkt toonloos maar hij begrijpt dat ze het uit zou willen schreeuwen.

‘Drie...’

Een moment kijkt de man met de injectienaald schuin omhoog en vreest Adam dat hij ontdekt wordt, maar dan wendt hij zijn gezicht weer af.

‘U bent niet alleen dapper, Fräulein, maar ook dom. Ik vraag het nog een laatste keer. Wie zijn zij?’

‘Ze zullen jullie vinden en doden,’ zegt Vera. ‘Jullie allemaal.’

Er klinkt een spottend lachje. ‘Eén...’

‘Stop! Stop in godsnaam!’

‘Wie zijn ze, Fräulein?’

‘De oudere man is een collega. Hij werkt ook voor de NAVO.’

‘Zijn naam!’

‘Fox.’

‘Fox. Wat nog meer? Wie is de man met de blauwe ogen?’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Spijtig, Fräulein, u heeft uw kans gekregen.’

Vera gilt. Haar bekken schokt, haar ogen draaien weg. Inwendig vloekend richt Adam het pistool en vuurt. De man met het magere gezicht schreeuwt, Adam ziet hoe hij wegduikt en onmiddellijk ricocheert een salvo tegen het rooster. Het staccato geratel lijkt Adams trommelvliezen te scheuren, maar hij negeert het en ziet hoe Vera omhoogkijkt, alsof ze hem kan zien en beseft dat hij het is. Haar lippen bewegen, haar blik is smekend en hij begrijpt wat ze van hem wil. Een onuitgesproken vraag die hij herkent van twintig jaar geleden, in de brekende ogen van de man onder hem in de rotsspleet. Even aarzelt hij nog. Dan richt hij. En schiet.

Nog voor de tranen zijn zicht belemmeren, ziet hij hoe het bloed tussen haar ogen welt.

Hoofdstuk 1

De smalle weg kronkelt steil omhoog tussen kolossale rotsblokken, glinsterend als gepolijst staal in het zonlicht. Het landschap doet Charles denken aan de Schotse Hooglanden: ruig en kaal, de horizon begrensd door bergkammen waarvan de toppen in wolken zijn gehuld, zo nu en dan in een haarspeldbocht de zee waaruit rotsen oprijzen als prehistorische zeemonsters. Maar de zee is de Middellandse en de bergkammen zijn van vulkanen.

Sir Charles Spencer Cavendish houdt van Schotland, vooral ook van de betere lokale malt whisky, maar hij is van origine net zo Engels als de gehuurde Land Rover waarin hij rijdt. Naar Calibera, een gehuchtje in het centrale bergmassief van Sicilië dat nog slechts een handjevol inwoners telt; oude mensen die hun kinderen naar Napels, Rome of het buitenland hebben zien vertrekken, en nu wachten op de dag dat *pastore* Vizzini hun de laatste sacramenten zal toedienen. Paolo Vizzini moet met zijn eenenzestig jaar de jongste inwoner zijn. Ze kennen elkaar al meer dan dertig jaar maar hebben elkaar lang niet gezien en hij voelt zich schuldig omdat dit niet zomaar een vriendschappelijk bezoek is. Hij heeft dringend hulp nodig.

Het is wonderlijk hoe het lot drie oude oorlogsveteranen nu weer verbindt: hijzelf als hoofd van Securicor,

de kleine veiligheidsdienst van de NAVO, Paolo die het zwaard heeft ingeruild voor het evangelie en Ethan Boydd, generaal en lid van het Militair Comité van de NAVO.

Behendig manoeuvreert hij de fourwheeldrive door de bochten en vraagt zich voor de zoveelste maal af waar Jan-Willem de Brauw kan zijn en of hij nog leeft. De diplomaat met zijn onverwachte, romantische intermezzo met een advocate op Sicilië. Gina Fioretti. Charles betwijfelt of het buitenechtelijke uitstapje wel zo onschuldig was. De Brauw mag er dan goed uitzien voor een man van vijfenvijftig, maar waarom zou een jonge, mooie Siciliaanse voor hem vallen? En het zal niet de eerste keer zijn dat La Cosa Nostra een diplomaat kidnap. Hoe cynisch ook, Charles hoopt dat er binnenkort losgeld zal worden gevraagd. Iets wat hij betwijfelt want De Brauw verdween niet hier maar op Rhodos nadat hij zijn opdracht had vervuld. Sindsdien heeft niemand meer iets van hem gehoord. Hij zou daar wachten op zijn vrouw voor een korte vakantie. Zijn bagage werd in zijn hotel op Rhodos opgehaald en de rekening contant betaald. Maar niet door hem. Het kan nauwelijks toeval zijn dat Gina Fioretti een beruchte maffiabos als vriend heeft en dat die ook naar Rhodos vloog. Het heeft weinig zin om haar door de carabinieri te laten verhoren, ze zal het ontkennen en hij heeft sowieso geen hoge pet op van de Siciliaanse

recherche. Liever knapt hij dit zelf op, zeker als De Brauw door anderen werd ontvoerd.

Boven de bergen klimt een vliegtuig omhoog en hij denkt aan de Australische diplomaat die vorig jaar omkwam bij de ramp met de MH17. Ook die diplomaat was voor een NAVO-missie onderweg. Een operatie gericht tegen Poetins agressieve politiek. Harde noodzaak, want net als Ethan maakt Charles zich geen enkele illusie: Vladimir Poetin wil zijn megalomane droom verwezenlijken om het oude Sovjetrijk te herstellen. Ruim een jaar geleden heeft een klein Force Team onder zijn leiding een aanslag voorkomen tijdens de Nucleaire Top in Den Haag. Beraamd door Russische huurlingen.

Hij remt voor een kudde geiten en moet wachten. Ook hier zijn al volop vlinders. Ze dwarrelen tussen de struiken, wat hem doet denken aan zijn vrouw die nu op Il Giardino dell'Eden met haar vlinders experimenteert. Sarah is biologe, gespecialiseerd in vlinders in Turkije en het Midden-Oosten en al jaren bezig met de vraag hoe soms plotseling nieuwe soorten lijken te ontstaan.

Hij groet de herder en geeft gas voor de laatste klim naar het bergdorpje. In gedachten ruikt hij de geur van Paolo's broden. Hij verkoopt zelfs wijn, olijfolie en vers vlees van de kippen en geiten die hij eigenhan-

dig slacht. Zijn oude kameraad kwam hier wonen toen het dorp nog enkele honderden inwoners telde en het kerkje bij elke mis bomvol zat. Paolo Vizzini heeft tientallen baby's gedoopt, huwelijken ingezegend, doden begraven, hun nalatenschap geregeld. Hij heeft ook zieken getroost en zelfs verpleegd want hij was lang geleden een jonge, veelbelovende arts. Niemand in Calibera weet wie de priester lang geleden was.

Maar Charles weet dat wel. Elke keer dat hij een steek in zijn linkerdijsbeen voelt, zoals nu omdat hij terugschakelt in de bocht, ziet hij in een flits het tanige gezicht van de jonge Paolo voor zich. Paolo heeft net als hij en Ethan mensen gedood, maar in tegenstelling tot hen heeft hij jaren met zijn geweten geworsteld, tot op een dag de Maagd Maria aan hem verscheen. Ethan heeft dat altijd je reinste kolder gevonden maar Charles is daar niet zo zeker van.

Even later draait hij de Rover voor het eerste huis een inham in. Tussen struiken loopt een paadje omhoog naar het kerkje en naar Paolo's huis, waarvan de dakpannen blauw oplichten tussen het doffe groen van de olijfbomen. Als hij de motor uitschakelt, zijn tas pakt en uitstapt, is het doodstil op het geklater van water na, alsof ook de laatste inwoners zijn gestorven. Maar hij weet dat ze de vreemde auto allang hebben gezien. Het paadje is met stenen bezaaid. Hij heeft